

Sygn. akt V KZ 32/21

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **E. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 lipca 2021 r.

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2021 r., sygn. akt V KO 30/21, o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

utrzymuje w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

E. P. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 10 kwietnia 2015 r., sygn. akt III K (...), za dwukrotne usiłowanie oszustwa na szkodę ubezpieczyciela, za co wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 2 lat oraz karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 10 zł każda. Orzeczenie to utrzymano w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 sierpnia 2015 r., sygn. akt II AKa (...).

W dniu 1 kwietnia 2021 r. E. P. skierował do Prezesa Sądu Okręgowego w O. wniosek o przydzielenie pełnomocnika z urzędu celem sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania karnego. W piśmie tym – przekazanym według

właściwości do Sądu Najwyższego – udokumentował swoją sytuację materialną, jak również wskazał, jako podstawę wniosku, wystąpienie okoliczności określonych w art. 540 § 1 ust. 1 i 2a k.p.k., podnosząc, że jest niewinny i że to on został oszukany przez P. S.A. Pismo skazanego zostało przyjęte jako wniosek o wznowienie postępowania, zawierający wniosek o ustanowienie obrońcy z urzędu w celu dokonania tej czynności.

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2021 r., sygn. akt V KO 30/21, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, zaznaczając, że jest to równoznaczne z odmową wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu.

E. P. złożył zażalenie na powyższe postanowienie, zarzucając mu nierzetelność i brak wnikliwości, niezapoznanie się z aktami sprawy, naruszenie art. 45 Konstytucji poprzez rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym, przyjęcie złej podstawy prawnej orzeczenia oraz niesłuszne uznanie, że nie przedstawił we wcześniejszych wnioskach o wznowienie postępowania nowych faktów i dowodów. Wskazując na powyższe, wniósł o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu z K. celem złożenia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 sierpnia 2015 r., sygn. akt II AKa (...) w oparciu o art. 540 § 1 ust. 1 i 2a k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego jest bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do poprawności kwestionowanej przez skarżącego podstawy prawnej zaskarżonego orzeczenia, odmawiającego przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania. Sąd Najwyższy słusznie wskazał, że jest nią art. 545 § 3 k.p.k., co skazany mylnie zinterpretował jako rozpatrywaną przez Sąd, a niepodniesioną przez siebie, przesłankę wznowienia postępowania. Innymi słowy chociaż skazany oparł swój wniosek na treści art. 540 § 1 ust. 1 i 2a k.p.k. i Sąd zbadał wskazane właśnie w tych przepisach przesłanki, to stwierdziwszy całkowitą bezzasadność wniosku, odmówił przyjęcia go na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

Nie doszło również do naruszenia konstytucyjnych praw skazanego. Zgodnie treścią art. 544 § 3 k.p.k. zasadą jest, że w kwestii wznowienia postępowania sąd orzeka na posiedzeniu bez udziału stron. Dotyczy to również orzekania w składzie

jednoosobowym o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Sąd wydaje postanowienie odmawiające przyjęcia wniosku wówczas, kiedy wniosek ten ma wady formalne, a jednocześnie z jego treści wynika oczywista bezzasadność, w szczególności wyrażająca się w ponownym powoływaniu się przez stronę na rozpoznawane wcześniej w postępowaniu wznowieniowym okoliczności. Tak właśnie było w niniejszej sprawie. To, że - jak zarzucił skazany - w aktach sprawy V KO 14/17 nie znajdują się orzeczenia i dokumenty zawarte w aktach wcześniejszych spraw z jego wniosków o wznowienie nie oznacza, że Sąd nie miał możliwości się z tą dokumentacją zapoznać. Wręcz przeciwnie. Z porównania treści kolejnych pism wnioskodawcy wynika, iż opierają się one na tej samej podstawie i tych samych dowodach, którym Sąd odmówił przymiotu nowości w rozumieniu art. 540 § 1 ust. 2a k.p.k. Ponadto, Sąd zapoznał się z opinią obrońcy, wydaną w sprawie o sygn. akt V KO 79/18, przez adw. M. S.. Wbrew twierdzeniom skazanego, jej treść dowodzi, że obrońca z urzędu zapoznał się z aktami sprawy i rzetelnie ją zbadał, nie znajdując podstaw do wznowienia postępowania. „Niezgoda stanowiska przedstawionego przez wyznaczonego obrońcę z urzędu z oczekiwaniami bądź poglądami skazanego nie może być podstawą wyznaczenia kolejnego obrońcy” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2020 r., sygn. akt V KZ 48/20). W sytuacji, gdy Sąd w toku wstępnej kontroli merytorycznej wniosku nie dostrzega możliwości wznowienia postępowania na podstawie wskazanych przez stronę powodów, wyznaczenie obrońcy z urzędu po to, by taki wniosek sporządził, byłoby co najmniej niecelowe. Nie stoi to jednak na przeszkodzie skorzystaniu przez skazanego z pomocy prawnej obrońcy z wyboru.

Powoływanie się w niniejszej sprawie na opinię prawną sporządzoną przez Fundację „W.” wydaje się mało wiarygodne wobec faktu, że skazany stoi na jej czele (o czym świadczy treść wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym). Podobnie jak nieskuteczne jest składanie przez skazanego kolejnych wniosków o wznowienie postępowania opartych na tych samych podstawach. Kolejne odmowy ich przyjęcia nie świadczą o złej woli i nierzetelności sędziów, lecz o niechęci wnioskodawcy do postępowania w zgodzie z obowiązującą procedurą karną i nieznanomości lub niezrozumieniu przepisów.

Nie znajdując postaw do uwzględnienia zażalenia wniesionego przez skazanego, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.